

Eerder

Camille Durieux wilde net haar *gratin dauphinois* afmaken met een paar klontjes boter, toen haar mobiel pingelde. Ze legde het mes neer, veegde haar handen af aan haar schort en opende de app. Veilig geland, stond er, met daarachter drie kruisjes. Behalve opluchting bespeurde ze een gevoel van opwindning dat haar deed denken aan de tijd dat Nicolas en zij verkering hadden en ze van weekend naar weekend leefden om elkaar te zien.

Ze miste hem. Overdag viel het nog wel mee. Dan sprak ze af met vriendinnen, maandag- en donderdagmiddag was de bridgedrive van de Rotary, en anders ging ze naar Parijs om zichzelf te trakteren op een paar nieuwe schoenen of een mooie blouse. De avonden waren het ergst, vooral in de wintermaanden. Met de luiken dicht had ze het gevoel dat ze opgesloten zat in haar eigen huis. Wanneer Nicolas voor zijn werk een week in New York moest zijn, verloor de villa aan de Allée sous les Bois iedere charme. Te groot, te oud. Als het stormde, zoals nu, kraakten de vloeren en het dak alsof ze in een spookhuis woonde. Over twee jaar zou Nicolas de pensioengerechtigde leeftijd bereiken. Dan ging de villa in Verrières-le-Buisson in de verkoop en zouden ze hun intrek nemen in hun appartement in Nice om van daaruit op zoek te gaan naar iets anders. Het liefst een bungalow, in elk geval een huis zonder al te veel trappen, met zwembad en een terras met uitzicht op zee. Ze zouden gaan reizen. Cruises naar Patagonië en Hawaï en andere exotische oorden.

Nog twee jaar.

Waarom zo lang wachten?

Voor het geld hoefden ze het niet te doen, maar Nicolas had het hoofdkantoor beloofd dat hij de hele rit zou uitzitten, en Nicolas kennende was die belofte onomkeerbaar.

Nog twee jaar, nog twee winters.

Ze hoorde zichzelf zuchten.

Zoals altijd had Nicolas geprobeerd haar over te halen om mee te gaan. In het MOMA liep een tentoonstelling met werk van Franse impressionisten en via relaties kon hij aan kaartjes komen voor een Broadwaymusical die uitsluitend vijfsterrenrecensies had gekregen en die voor weken was uitverkocht. Camille had dolgraag naar New York gewild, niets liever dan dat, maar haar vliegangst hield haar tegen. De gedachte om vastgesnoerd in een vliegtuig te zitten, met mensen om je heen die – als het misging – ook geen kant op konden, opgesloten in een gevaarte dat, als je er goed over nadacht, eigenlijk veel te zwaar was om überhaupt van de grond te kunnen komen, bezorgde haar regelrechte paniekaanvallen. De laatste jaren leed ze zelfs aan plaatsvervangende vliegangst wanneer Nicolas in het toestel stapte. Bespottelijk. Ze kende de statistieken. Vliegen was veiliger dan fietsen, autorijden of reizen per trein of bus. Maar toch.

Ze wierp een blik op de klok. Kwart over zes. In de tuin was het inmiddels zo donker dat de rododendrons en andere struiken vage vlekken waren geworden. Terwijl ze de wind tekeer hoorde gaan, zag ze in gedachten hoe het toestel, voor het de grond raakte, door de wind van links naar rechts werd gedreven. Niet aan denken. Nicolas was veilig geland op Charles de Gaulle. Waarschijnlijk stond hij nu al bij de bagageband. Ze voelde de spanning langzaam uit haar lichaam wegtrekken. Over een uurtje was hij thuis. Misschien iets later, als het verkeer op de Boulevard Périphérique weer eens vastzat.

Ze zette de oven op tweehonderd graden, nam het mes van het aanrecht, sneed een paar plakjes roomboter af en verdeelde die zorgvuldig over de gratin. De afgelopen week had ze alleen maar sla, crackers en magere kaas gegeten. Vanochtend, op de weegschaal, had ze geconstateerd dat ze twee kilo was afgevallen. Ze betwijfelde of Nicolas het verschil zou opmerken. Net zomin als hij zou zien dat ze naar de kapper was geweest en dat ze de broche droeg die hij haar voor haar laatste verjaardag cadeau had gedaan. Wat dat betreft was Nicolas een hork, maar wel haar eigen lieve hork, de man van wie ze na vijfendertig jaar huwelijk nog steeds zielsveel hield.

Er klonk een belletje dat de oven op temperatuur was. Ze schoof de gratin in de oven en zette de kookwekker op een uur. Vervolgens sneed ze de

boontjes en pelde ze de knoflook voor de lamskarbonades. Wanneer Nicolas thuiskwam, wilde ze zo min mogelijk in de keuken staan. Het voorgerecht, een mix van zeevruchten met zelfgemaakte mayonaise, stond klaar in de koelkast. De dressing voor de salade was ook al voorbereid. Het enige wat ze nog moest maken was Nicolas' lievelingstoetje: een *clafoutis aux cerises*.

Toen de clafoutis klaar was om straks de oven in te gaan, was het zeven uur. Ze liep naar de eetkamer en liet haar blik keurend over de tafel gaan. Het damasten tafelkleed, de kristallen vaas met rozen, de zilveren kandelaars, het Villeroy & Bosch-servies met de lichtblauwe bloempjes, het zilveren bestek dat haar ouders als huwelijkscadeau hadden gegeven, de antieke servetringen en de bij het tafelkleed behorende servetten, en de glazen – bij elk bord drie – voor witte wijn, rode wijn en water. O ja, ze moest nog een fles Sancerre uit de kelder halen.

Toen ze naar de hal wilde lopen, hoorde ze een harde tik achter haar. Verschrikt draaide ze zich om. In het licht van de buitenlamp was te zien hoe een tak van de ceder vervaarlijk heen en weer zwiepte. De boom stond te dicht op het huis. De tuinman had beloofd om een paar takken in te korten, maar kennelijk was het daar nog niet van gekomen, of de man was het vergeten. Ze twijfelde. De luiken sluiten of nog even wachten tot Nicolas er was? Het laatste. Ze wilde niet dat hij bij thuiskomst tegen een huis met dichte luiken aan zou kijken.

Ze liep naar de hal en wierp een blik in de spiegel. Een strak kapsel, een nieuwe kleurspoeling die haar er jonger deed uitzien dan tweeënzestig, subtiele make-up, een eenvoudige gouden ketting, de broche, haar favoriete pareloorbellen, een bordeauxrode kokerrok, een getailleerd zwart jasje van Hermès met daaronder een zalmkleurige zijden blouse. Ze zag er goed uit. Zeker als ze zo haar schort af zou doen.

Ze opende de kelderdeur, knipte het licht aan en daalde de houten trap af. Het rook alsof ergens water stond, maar ze had geen zin de situatie nu te onderzoeken en sloeg linea recta de hoek om, naar de wijnkelder. Ze knipte nog meer licht aan, trok een Sancerre Silex van Michel Thomas & fils – Nicolas' lievelingswijn – uit het rek en knipte het licht weer uit. Met de fles in de ene hand en de andere hand aan de leuning beklom ze de trap.

Ze wilde net de trapverlichting uitdoen en de kelderdeur sluiten, toen er een hand voor haar mond werd geslagen. Ze voelde iets warm en groots.

Een vreemd lichaam. Een alles verlamdende angst beving haar. Haar hart was opgehouden te slaan. Het duizelde haar. Ze kreeg geen adem meer. Op hetzelfde moment hoorde ze de fles wijn op de marmeren vloer uiteenspatten. Haar knieën verslaptten, nog even en ze zeeg ineen, maar de overvaller hield haar in een wurggreep overeind. Haar nekwervels kraakten. Haar hoofd, de blik naar boven gericht, naar het plafond, kon geen kant op. Terwijl ze haar blaas voelde leeglopen, kneepte ze haar ogen dicht.

‘Eén kik en je bent dood.’

De stem klonk koud en mechanisch, alsof de overvaller door een vervormer sprak waardoor ze niet kon vaststellen of het een man of een vrouw was.

‘Begrepen?’

Ze knikte. De grip om haar mond werd iets losser. De geur van leer drong in haar neusgaten. De man – de overvaller was zo groot dat het wel een man moest zijn – droeg leren handschoenen. Wat zou er gebeuren als ze zou bijten?

‘Geen geintjes, anders...!’

Ruw trok hij haar gezicht omlaag. Van schrik opende ze haar ogen. In de opening van de keukendeur stond een tweede overvaller. Iemand van haar eigen lengte, gekleed in een zwart glimmend trainingspak met zwarte sportschoenen en handschoenen, die een pistool op haar gericht hield. Ze huiverde. Niet eens zozeer van het pistool als van het masker dat de overvaller droeg. Een wit, het hele gezicht bedekkend masker, waarin drie kleine gaatjes zaten. Eentje voor de mond, twee voor de ogen. Om het mondgat waren zwarte lippen geschilderd in de vorm van een bittere glimlach. Door de ooggaatjes zag ze de pupillen zenuwachtig heen en weer schieten. Een schrill contrast met de bewegingloze geschilderde wimpers en de kitscherige zwarte traan op de wang. De loop van het pistool trilde. In de andere hand hield de overvaller een zwarte nylon sporttas.

Hoe waren de mannen binnengekomen? Waarom had ze niets gehoord? Ze dacht aan de alarminstallatie, die ze in afwachting van Nicolas’ thuiskomst nog niet had ingeschakeld. Wat wilden de mannen van haar? Sieraden, gouden munten, horloges, creditcards? In de kluis achter het schilderij in de salon lag altijd een paar duizend euro. Voor het geval Nicolas en zij cashgeld nodig hadden. Zouden de overvallers daar genoeg mee nemen?

De handschoen voor haar mond werd weggenomen. Ze kon weer ade-

men. Ze wilde zeggen dat ze aan alles wilde meewerken, dat ze de kluis zou openen, als ze haar maar in leven lieten. Maar nog voor ze de kans kreeg haar mond te openen, kreeg ze een harde duw waardoor ze over haar voeten struikelde en met haar kin op de vloer belandde. Terwijl ze een paar tanden hoorde breken, trok een brandende pijn door haar kaken.

‘Mevrouw Durieux?’ klonk het met dezelfde mechanische stem.

Ze hoorde het knerpen van glas. De geur van urine vermengd met wijn drong vaag tot haar door. Ze moest kokhalzen en spuugde iets uit dat op een stukje tand leek.

In een paar stappen was de overvaller bij haar, tilde haar op en draaide haar om, waardoor ze recht tegen zijn enge witte masker aankeek. In tegenstelling tot de andere overvaller stonden de pupillen van deze man angstaanjagend strak. Automatisch deinsde ze achteruit. De man was ook groter en breder dan zijn compagnon die nog steeds in de opening van de keukeندهur stond met zijn pistool en sporttas.

‘Mevrouw Durieux?!’

Ze knikte, doodsbang. Van haar kin droop het bloed op de vloer. Ze moest opnieuw kokhalzen.

‘Waar is je man?’

‘Die kan ieder moment...’ Ze realiseerde zich dat ze haar laatste kans op redding had verspeeld.

‘Luiken sluiten!’ riep de grote overvaller. ‘Alle luiken op de begane grond.’

Ze kreeg opnieuw een duw in haar rug.

‘Nu!’

Trillend van angst begon ze de luiken te sluiten. Eerst die in de salon, daarna die in de eetkamer, terwijl de kleine overvaller met het pistool geen moment van haar zijde week. Ze opende het keukenraam en voelde de striemende regen in haar gezicht waaien. Had het zin om te schreeuwen? De dichtstbijzijnde burelen woonden zeker honderd meter verder. Niemand zou haar horen. Ze wierp een sluikse blik naar links. Achter de rododendrons lag de oprit. Nicolas kon elk moment arriveren.

‘Opschieten!’ klonk het achter haar rug.

Ze sloot de luiken, trok het keukenraam dicht en wankelde terug naar de eetkamer. Alle luiken waren nu dicht. Potdicht.

‘Wanneer komt-ie?’

Terwijl ze weer een duw kreeg, gebaarde de grote overvaller naar de gedekte eettafel. De andere overvaller had de sporttas op de grond gezet en stak de loep van het pistool dreigend in haar richting.

‘Wanneer?’

In een onverwachte beweging trok de grote overvaller het tafelkleed van tafel. Het geluid van brekend serviesgoed en glas was zo hartverscheurend dat de tranen haar in de ogen sprongen.

‘Hij is toch niet boven? Als je liegt, breken we je nek.’

Ze leek versteend van angst. Met moeite slaagde ze erin om haar hoofd te bewegen en nee te schudden.

De twee overvallers keken elkaar even aan. Nadat hij zijn compagnon een teken had gegeven haar onder schot te houden, verliet de grote overvaller de eetkamer. Even later hoorde ze op de eerste verdieping zijn zware voetstappen. Waarschijnlijk inspecteerde hij alle kamers. Vijf slaapkamers, twee badkamers, Nicolas’ werkkamer. Misschien nam hij zelfs een kijkje op zolder. Wat zou er gebeuren als ze wegliep, naar de keuken, om via de bijkeuken de tuin in te vluchten? Zou de kleine overvaller haar neerschieten? Achter het masker schoten de ogen nog steeds onrustig heen en weer, alsof de man onder de pillen zat. Ze keek naar de puinhoop op de grond. Behalve angst voelde ze nu woede en verontwaardiging opkomen.

‘Niemand.’

De grote overvaller was weer terug. Met brede schouders liep hij op haar af. Voor ze het beseftte, werd ze neergepoot op een eettafelstoel, haar armen achter haar rug, en werden haar polsen vastgebonden. Niet met touw, maar met iets anders dat scherp in haar huid sneed. Nog voor ze het kon uitschreeuwen van de pijn, duwde de kleine overvaller een prop in haar mond. In een flits van een seconde zag ze zijn schichtige ogen, waarop de man onmiddellijk een paar passen achteruit zette om opnieuw het pistool op haar te richten.

Tevergeefs probeerde ze door haar neus te ademen. Een gevoel van totale paniek beving haar. Nog even en ze zou stikken. Misschien was dat wel het beste. Stikken en sterven voordat de overvallers haar nog meer zouden aandoen. Waar waren de twee eigenlijk op uit? Was het wel een overval? De grote man leek vooral gedreven door een tomeloze agressie. Terwijl zijn enge pupillen haar geen moment loslieten, tilde hij een eetkamerstoel op en sloeg die vlak naast haar op de grond stuk.

Een mechanische lach schalde door de kamer.

‘Was je bang?’

Hij tilde een tweede stoel op en hield die dreigend boven haar hoofd. Ze sloot haar ogen. Toen ze nog maar net verkering had met Nicolas, waren ze naar een film geweest over gemaskerde jongeren die een ouder echtpaar thuis overvielen en alles kort en klein sloegen. De beelden waren zo sadistisch en gruwelijk dat ze Nicolas gevraagd had of ze de bioscoop konden verlaten.

Maar dit was geen film.

Ze kneep haar ogen nog meer dicht. De regen was overgegaan in een hoosbui. Daardoor waren de geluiden haar bijna ontgaan. Eerst het belletje van de oven. Daarna het sluiten van het autoportier en de kofferbak.

Nicolas.

Ze opende voorzichtig haar ogen, het zweet gutschend over haar rug. De overvallers hadden de auto kennelijk ook gehoord, want na elkaar iets te hebben toegefluisterd stelden ze zich aan weerszijden van de salondeur op. De voordeur ging open. De wind joeg door de hal. Met een klap werd de deur dichtgetrokken. In de stilte die volgde zag ze hoe de overvallers elkaar een blik toewierpen. In de hal klonken voetstappen. De wieltjes van de reiskoffer piepten over de marmeren vloer. Ze dacht aan de glasscherven en aan de plas. Wijn, urine. Nicolas was geen man van details. Zou hij in de gaten hebben dat er iets was gebeurd?

‘Camille?’

Ga weg, zou ze hem willen toeschreeuwen, en bel de politie!

De voetstappen verwijderden zich. De overvallers wisselden weer een korte blik.

‘Camille, waar ben je?’

Nicolas’ stem kwam nu uit de keuken. Ze dacht aan haar clafoutis aux c erises op het aanrecht en aan de gratin die in de oven stond te verpieteren. Zou hij het nu doorhebben dat er iets helemaal mis was?

‘Camille!’

Uit zijn stem sprak bezorgdheid.

Behalve de plensbui was het muisstil in huis.

Ze stelde zich voor hoe hij van de hal naar de salon liep. Ongetwijfeld had ze bloedspatten achtergelaten op het tapijt. Zou hij ze opmerken? Ze

keek door de openstaande tussendeur naar de salon. Als hij in het midden van de kamer zou staan, kon hij haar zien, vastgebonden op de eetkamerstoel. Hij zou onmiddellijk in actie komen om haar te bevrijden. Iets wat hij juist niet moest doen. Hij moest zo snel mogelijk naar buiten, het huis uit, en de politie bellen. Ze moest hem waarschuwen. Misschien moest ze uit alle macht rammelen met de stoel.

‘Camille?’

Ze durfde nauwelijks te kijken.

Nicolas stond in de deuropening. Uit zijn gezicht sprak zowel woede als ongelooft dat iemand zijn vrouw dit had aangedaan.

‘Liefje...’

Hij probeerde te glimlachen om haar gerust te stellen. Wacht maar, ik ben er, alles komt goed. Ze zag hoe hij diep ademhaalde en de eerste stap in haar richting zette. Nee! Met haar ogen probeerde ze hem ervan te weerhouden nog een stap te zetten.

Tevergeefs.

Zodra Nicolas de eetkamer betrad, greep de grote overvaller hem bij de keel terwijl de andere overvaller de loop van het pistool tegen zijn slaap drukte.

‘Geen kik, of je bent dood.’

De mechanische stem klonk nog kouder.

‘Waar is je geld?’

Camille zag hoe Nicolas schrok van de gemaskerde mannen, waarna hij zich onmiddellijk probeerde te herpakken. ‘Wie denken jullie...’

De grote overvaller stompte hem in zijn maag waardoor Nicolas ineenkromp.

‘Waar is je geld?’ herhaalde de man. ‘Anders gaat ze eraan.’

Met een paar stappen stond de kleine overvaller naast haar en trok zo hard aan haar haren dat ze het uitschreeuwde van de pijn, maar door de prop in haar mond was slechts een zwak geluid hoorbaar.

‘Blijf van mijn vrouw af!’ In Nicolas’ ogen stond een mengeling van woede en paniek. ‘Wat willen jullie?’

‘Geld.’ De grote overvaller bracht zijn masker tot vlak voor Nicolas’ gezicht. ‘En sieraden.’

Er volgde een geluid alsof de man hem uitlachte.

‘En snel,’ voegde de tweede overvaller eraan toe, terwijl hij zijn pistool naar Camille zwaaide.

‘De kluis is in de salon,’ haastte Nicolas zich te zeggen. ‘Achter het schilderij van de zee.’

‘Openen!’

Camille zag hoe de overvallers Nicolas ruw naar de salon duwden om vervolgens om de hoek van de deur uit het zicht te verdwijnen. Buiten plensde het nog harder. Ze keek om zich heen. Ze was nu alleen in de eetkamer. Op de grond tussen de kapotte borden en glazen lag een mes. Als ze zich, met stoel en al, in de juiste richting liet vallen, kon ze het mes misschien grijpen. En dan? Haar polsen waar zo strak vastgebonden dat ze nauwelijks gevoel in haar vingers had.

In de eetkamer klonk een gedempte kreet. En daarna nog een. Camille vermoedde dat Nicolas weer gestompt werd.

‘Yes!’

De kluis was kennelijk open. In elk geval rende de kleine overvaller de eetkamer binnen om de sporttas te pakken en meteen weer terug te rennen.

‘Waar staat je computer?’

De grote overvaller had nu het pistool. Hij had zijn slachtoffer naar het midden van de salon gesleurd, alsof hij wilde dat die zijn vrouw kon zien, en drukte het pistool tegen Nicolas’ slaap.

‘Waar?’

Nicolas’ gezicht bloedde.

‘Boven,’ antwoordde hij met een bibberig stemmetje, ‘in mijn werkkamer.’

De overvaller duwde Nicolas richting de hal. Even later hoorde Camille boven haar hoofd de voetstappen en het rollen van de bureaustoel over het dunne kleed. Ze had altijd een dikker kleed in Nicolas’ werkkamer willen leggen, nu was ze blij dat ze nog een teken van leven hoorde.

Wat zouden de overvallers met hen doen? Vermoorden, verkrachten? Ze probeerde de laatste gedachte te verdringen. Dan nog liever meteen dood.

De kleine overvaller was terug in de eetkamer. Hij had de sporttas op de grond gezet en liep rond, op zoek naar nog meer kostbaarheden. Met ogen die zenuwachtig heen en weer schoten zag ze hem kijken naar haar broche. Hij bracht het masker tot vlak voor haar gezicht. Ze rook de alcohol. Was

de man dronken? Het duurde even voor hij met zijn leren handschoen de broche te pakken had, maar toen trok hij er zo hard aan dat haar blouse scheurde. Ze zag hem weer kijken. Wond de kanten bh die ze speciaal voor Nicolas had aangetrokken hem op of aasde hij op haar ketting en oorbellen? Ze sloeg haar ogen neer, in afwachting van wat er ging gebeuren. Boven haar hoofd klonk weer gestommel. Even later werd Nicolas binnengebracht, het bloed druipend van zijn gezicht. Als een lappen pop werd hij op een eettafelstoel gepoot, waarna de overvallers hardhandig zijn handen op zijn rug bonden en een stuk stof in zijn mond propten.

Camille en Nicolas keken elkaar aan. Misschien was het wel de laatste keer dat ze elkaar zagen. Ik hou van jou, probeerde ze met haar ogen te seïnen. Ik ook van jou, las ze in zijn ogen terug. Ondertussen spoot de kleine overvaller met een spuitbus rode verf op de muur, terwijl de grote overvaller de overgebleven eetkamerstoelen op het parket begon stuk te slaan.

Hoofdstuk 1

Chantal parkeerde haar Piaggio Beverly 125 op de hoek van de Boulevard Joseph Bara en de Rue Étoiles en besloot het laatste stuk te lopen. Met elke stap werd de film een stukje teruggespoeld. Beelden, geuren, flarden van gesprekken. De huizen in de straat riepen hetzelfde benauwende gevoel op als toen. Vrijstaande huizen, gebouwd op smalle percelen, met façades vol frutsels en friemels die tevergeefs enige grandeur probeerden uit te stralen. Uit cement gegoten neoklassieke balustrades, trapjes, torentjes en dakkapellen. Voortuintjes afgezet met aanstellerig smeedwerk. De kleine bourgeoisie.

Nummer 48 zag er nog net zo uit als destijds. De donkergrijs gespoten gevel, de hoge ramen met granieten vensterbanken, het grind in de voortuin en langs de zijkant van het huis. Geen struiken, bloemen of bloeiende planten, geen sprietje gras, alsof iemand een vat Roundup had leeggegoten om alle leven met wortel en tak uit te roeien. Alleen langs de regenpijp probeerde een miezerige kamperfoelie naar boven te kruipen.

Chantal opende het metalen poortje. Terwijl ze het tegelpad op stapte, wierp ze een blik naar boven. Op de eerste etage, links op de hoek, was de kamer van Ella geweest. De luiken stonden open, maar vitrages voor het raam verhinderden iedere inkijk. Twintig jaar geleden was Chantal hier voor de laatste keer geweest, een maand voor het eindexamen. Ella was net achttien geworden. Ze had een verjaardagsfeestje gegeven dat...

‘Chantal?’

Ella’s moeder stond in de deuropening.

Mevrouw Drukker moest nu ergens in de zestig zijn, maar ze oogde veel ouder. Een mager gezicht met diepe wallen, een vermoeide blik. Ze droeg haar haren nog steeds in een vlecht en was nog net zo ouderwets gekleed als toen. Een donkergrijs wollen vestje, een blouse die zo min mogelijk

hals liet zien, een saaie lange grijze rok en stevige zwarte schoenen. Geen make-up, geen sieraden.

‘Ben jij het, Chantal?’

‘Ja.’ Chantal knikte. ‘Dag, mevrouw.’

Ze gaven elkaar een hand.

De hand van mevrouw Drukker voelde klam aan. Op haar hals, net boven de boord van de blouse, waren rode vlekjes te zien.

‘Ik had je niet herkend,’ klonk het zenuwachtig. ‘Had je vroeger geen lang haar?’

‘Ja.’

‘Staat je goed dit.’

Terwijl Chantal deed alsof ze het compliment geloofde, zag ze hoe Ella’s moeder haar kritisch opnam. Sportschoenen, jeans, een nauw truitje, een flodderig katoenen jasje. Vergeleken met mevrouw Drukker zag ze eruit als een sloerie.

‘Kom binnen, Chantal.’

‘Dank u, madame.’

Frédérique. De naam schoot Chantal opeens te binnen.

In de hal rook het naar boenwas. Het deed haar denken aan eerdere bezoeken. Niet dat ze zo vaak hier was geweest – meestal had Ella Chantals ouderlijk huis in Ivry-sur-Seine bezocht – maar van de keren dat ze bij Ella was geweest herinnerde Chantal zich dat mevrouw Drukker altijd met doekjes en lapjes in de weer was. Boenen, poetsen, stoffen. Op het ziekelijke af.

‘Kan ik iets van je aannemen, Chantal?’

‘Nee, dank u.’

Ze wierp een blik op de garderobe. Links de herenjassen, rechts de damesjassen. Zelfs de paraplu’s in de paraplubak waren keurig van elkaar gescheiden.

Ze liep achter de vrouw aan, de gang in. De plafondlamp verspreidde een diffuus licht. Behalve naar boenwas rook het naar bleekwater. Links ging het naar boven. Bruinhouten treden, een donkerrode traploper, glimmende koperen roedes. Aan de muur hing nog steeds de reproductie van Gustave Doré. Kaïn, staande tegen een spookachtige avondhemel, die neerkeek op zijn broer die hij net had vermoord. De gravure bezorgde haar hetzelfde naargeestige gevoel als toen.

‘Ken je mijn man nog?’

Mevrouw Drukker had de deur naar de woonkamer geopend.

Chantal kon zich de man die uit zijn fauteuil opstond nauwelijks herinneren. Wanneer ze Ella bezocht, was hij meestal op zijn werk. Een of ander groot verzekeringskantoor. Wat hij daar precies deed, wist ze niet. Hoofd van de boekhouding. Zoiets. In elk geval zag hij eruit als iemand die de hele dag met cijfertjes of iets anders saais bezig was. Bruine schoenen, een grijze pantalon, een bruin vest met daaronder een wit overhemd. Meneer Drukker had een onopvallend gezicht. Het weinige haar dat boven zijn oren groeide was zo gekamd dat het de schedel zo veel mogelijk bedekte.

Ze gaven elkaar een hand.

‘Dag, Chantal.’

‘Dag, monsieur.’

Chantal kon zich niet herinneren ooit een voornaam te hebben gehoord. Meneer Drukker was een Amerikaan met Nederlandse wortels. Zijn vader was in de jaren vijftig van de Veluwe verhuisd naar de Verenigde Staten en had zijn streng gereformeerde geloof meegenomen. Tijdens een internationale bijeenkomst van de kerk had meneer Drukker zijn Franse vrouw ontmoet. Hij was weduwnaar en had een zoontje van drie. Zij was ongetrouwd. Hij had haar ten huwelijk gevraagd, waarop zij zonder dralen ja had gezegd en hem gevolgd was naar de Verenigde Staten. Negen maanden na de bruiloft was Ella geboren. De Drukkers woonden in een klein plaatsje op het platteland. De plaatsnaam wist Chantal niet meer, maar ze herinnerde zich Ella’s verhalen over de kerk en de hechte gemeenschap waarin iedereen elkaar hielp. Ondanks de aanwezigheid van zoveel geloofsgenoten had haar moeder nooit helemaal aan haar nieuwe vaderland kunnen wennen. Uiteindelijk was de heimwee zo groot geworden dat ze – met man, stiefzoon en Ella – was teruggekeerd naar haar moederland.

‘Ga zitten, Chantal.’

Na meer dan twintig jaar wonen in Frankrijk had meneer Drukker nog steeds een knauwend Amerikaans accent.

Ze nam plaats op de bank tegenover de fauteuil. Ella’s vader was ook gaan zitten, zijn dunne lippen in een geforceerde glimlach terwijl zijn blik, die het midden hield tussen afkeuring en interesse, voortdurend afdwaalde naar haar truitje. Het voelde ongemakkelijk. Had ze niet iets anders kun-

nen aantrekken? Waarom moest ze zo nodig laten zien hoe vrij en modern ze was?

Ze keek hem recht aan, waarop zijn blik ogenblikkelijk wegschoot en hij in zijn handen begon te wrijven.

Hij schraapte zijn keel. 'Fijn dat je er bent,' klonk het.

Ze dacht aan het telefoongesprek van twee dagen geleden. Een moeilijk verstaanbare man had haar gevraagd of ze eind jaren negentig op het Lycée Descartes had gezeten. Ja, had ze geantwoord, nog steeds niet wetend wie ze aan de lijn had. Je spreekt met de vader van Ella. Ella Drukker. Chantals eerste reactie was een gevoel van desoriëntatie geweest. Een naam uit een ver verleden. Daarna volgde het schuldgevoel omdat ze na het eindexamen nooit meer iets van zich had laten horen. Ze had gevraagd of er iets met Ella was. Haar directe vraag had hem duidelijk in verlegenheid gebracht. Hij had een paar keer zijn keel geschraapt en gezegd dat het inderdaad om zijn dochter ging, maar dat de kwestie te gevoelig was om aan de telefoon te bespreken. Of Chantal hem en zijn vrouw zou kunnen bezoeken? Woensdagmiddag, tegen een uur of drie? Ze woonden nog steeds op het oude adres. Chantal was zo verbouwereerd geweest dat ze, zonder in haar agenda te kijken, had toegezegd om te komen. Tot woensdag. De verbinding werd verbroken. Op het display zag ze dat het gesprek nog geen anderhalve minuut had geduurd.

In plaats van terug te bellen en alle vragen te stellen die ze niet had gesteld, had ze Ella's naam op haar computer ingetikt en was ze gaan zoeken. Ieder mens laat op internet sporen achter, gewild of ongewild, maar op de een of andere manier was het Ella gelukt om door alle mazen van het digitale net te glippen. Geen Twitter- of Facebookaccounts, geen telefoonnummer, geen adres, geen foto. Alleen een krantenartikel uit 2002 over het zoveel jarig bestaan van de bibliotheek van Fontenay-aux-Roses waarin haar naam werd genoemd als een van de vrijwilligers die had meegeholpen om het feest te organiseren. Ella was altijd een verwoed lezer geweest, herinnerde Chantal zich.

Meneer Drukker schraapte nogmaals zijn keel en keek vervolgens naar zijn vrouw.

'Een kopje thee, Chantal?' vroeg ze haastig.

'Graag, madame.'

Terwijl mevrouw Drukker naar het buffet liep waar de theepot en de kopjes en schoteltjes klaarstonden, liet Chantal haar blik rondgaan. De inrichting van de woonkamer leek onveranderd. Vaste grijze vloerbedekking, zware eikenhouten meubels, een crèmekleurig behang met bruine streepjes. Naast de schouw, met blik op de massieve eettafel, hing nog steeds de Caravaggio-reproductie waarop te zien was hoe Abraham, ingefluisterd door een engel, zijn zoon met het hoofd op het hakblok legde, bereid om hem te offeren voor de Heere. Chantal had het altijd een onsmakelijk schilderij gevonden en ze had zich afgevraagd hoe je met zoiets aan de muur überhaupt nog een hap door je keel kreeg. Ze draaide haar hoofd de andere kant op. Geen televisie. Nog steeds niet. De overige muren van de voorkamer waren kaal, op een groot koperen kruis en een ouderwetse hangklok na.

‘Hoe gaat het met je ouders?’

Mevrouw Drukker had naast haar op de bank plaatsgenomen en keek haar beleefd vriendelijk aan.

‘Met mijn vader gaat het prima.’

‘Woont hij nog steeds in eh...’ Terwijl ze thee inschonk, zag Chantal de onderlip van de vrouw trillen. ‘... Ivry-sur-Seine?’

‘Ja.’

‘Was hij niet concertgitarist?’

‘Klopt.’

‘En eh... treedt hij nog op?’

‘Nee.’ Chantal kromde de vingers van beide handen. ‘Reuma. Hij is gestopt met optreden.’

‘O?’

‘Verder gaat het goed met hem,’ haastte ze zich te zeggen. ‘Tegenwoordig componeert hij muziek.’

‘Interessant.’ Mevrouw Drukker deed haar best te glimlachen. Daarna keek ze naar haar man die haar kort toeknikte. ‘En hoe gaat het met je moeder?’ Het klonk alsof mevrouw Drukker de smalltalk voor haar rekening moest nemen, waarna hij tot de kern van de zaak zou komen.

‘Mijn moeder is in 2001 overleden,’ antwoordde Chantal.

Er viel een stilte. Alleen het trage tikken van de hangklok was te horen.

‘Kanker,’ voegde ze eraan toe.

Ze zag hoe de Drukkers elkaar geschrokken aankeken. Kanker. Het klonk als vloeken in de kerk. Mevrouw Drukker richtte zich tot Chantal, mompelde iets wat op een condoléance leek en keek haar man weer snel aan.

‘En jij bent dus journalist geworden,’ zei hij, een beleefde glimlach forcerend. ‘Right?’

‘Ja, monsieur.’

Na het eindexamen was ze naar Utrecht verhuisd om een opleiding te volgen aan de School voor Journalistiek. Ze was tweetalig. Een Nederlandse vader, een Franse moeder die toen nog niet ziek was. Ze herinnerde zich Ella’s reactie toen ze over haar plannen had verteld. Emigreren, naar Nederland, *of all places*. Het was weliswaar het land van haar grootouders, maar die waren destijds niet zonder reden vertrokken.

‘Ik heb je website bekeken,’ zei meneer Drukker. ‘Zo zijn we ook aan je telefoonnummer gekomen.’ Er volgde een verontschuldigend lachje.

Chantal had zich er al over verbaasd hoe hij aan haar 06-nummer was gekomen.

‘Ik las dat je freelance journalist bent.’

Ze knikte. Moest ze nog meer over zichzelf vertellen? Waar ze woonde en hoe ze aan haar geld kwam? Nee, ze was hier om te weten wat er met hun dochter aan de hand was. ‘Wat is er met Ella?’

De vraag veroorzaakte opnieuw een schrikreactie. Mevrouw Drukker, die net een slokje thee wilde nemen, wist het kopje heelhuids terug te zetten op het schoteltje, waarna ze met een angstige blik naar haar man keek.

‘Ella eh...’ Meneer Drukker streek zenuwachtig door zijn haar waardoor steeds meer bleke schedel bloot viel. ‘Onze dochter wordt vermist,’ klonk het vervolgens met een grafstem.

Chantal had met veel dingen rekening gehouden. Ella had een ernstig ongeluk gehad, Ella leed aan een dodelijke ziekte, Ella was overleden. Maar dit scenario had ze niet kunnen bedenken.

‘Sinds wanneer wordt ze vermist?’ vroeg Chantal.

‘Sinds 20 november 2010,’ antwoordde hij.

Bijna tien jaar geleden.

‘Wat is er die dag gebeurd?’

‘Eh...’ Hij begon weer door zijn haren te strijken. ‘Het enige wat we

weten is dat ze die dag de huur van haar flat heeft opgezegd en met de noorderzon is vertrokken.’ Gegeneerd keek hij naar zijn vrouw die een wit zakdoekje uit haar vest had gehaald en zacht snikte.

Chantal sloeg spontaan een arm om haar heen, waarop ze de vrouw onmiddellijk voelde verstijven. Om mevrouw Drukker niet nog meer in verlegenheid te brengen trok Chantal haar arm weer terug.

‘Ella’s verdwijning was voor ons een complete verrassing,’ ging meneer Drukker snel verder. ‘Zondagmiddag, na de kerk, kwam Ella altijd bij ons eten. Toen ze die zondag niet verscheen, hebben we haar meteen gebeld. Maar ze nam niet op. Haar mobiel was uitgeschakeld.’ Hij wierp een fronssende blik op zijn vrouw die nog steeds zachtjes huilde. ‘We zijn meteen naar haar flat gegaan, maar er werd niet opengedaan. Toen hebben we bij de burens aangebeld, zodat we de portiek binnen konden. De voordeur van Ella’s woning was dicht. Net zoals de box achter het gebouw, waar ze haar fiets en andere spullen opborg. Vervolgens hebben we in de buurt gevraagd of iemand Ella had gezien of wist wat er aan de hand was, maar niemand kon ons iets vertellen.’

‘Hebben jullie de politie gewaarschuwd?’

‘Natuurlijk.’ Mevrouw Drukker leek zichzelf weer een beetje herpakt te hebben. ‘Maar die zeiden dat het te vroeg was om actie te ondernemen. Toen hebben we de woningbouwcoöperatie gebeld en is er diezelfde dag iemand gekomen om de deur van de flat te openen.’

‘Hoe trof u de woning aan?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Was er ingebroken, waren er...’ Chantal brak de zin abrupt af.

‘Het zag er heel gewoon uit. Nietwaar, Reginald?’

Meneer Drukker knikte. ‘Op tafel lag de krant van 20 november,’ nam hij het weer over. ‘Later hebben we begrepen dat Ella die dag een mail heeft gestuurd naar de woningbouwvereniging om per direct haar huur op te zeggen. Ook heeft ze diezelfde dag haar telefoonabonnement bij France Télécom opgezegd. De nagekomen rekeningen hebben wij overigens moeten betalen,’ voegde hij er met een zuinige glimlach aan toe.

‘Weet u wat Ella van huis heeft meegenomen?’

‘Kleren,’ antwoordde de vrouw na een diepe zucht. ‘De kledingkast in de slaapkamer was zo goed als leeg, net als het kastje in de badkamer. En

boeken. In de boekenkast waren een hoop lege plekken. En de racefiets die in de box stond was ook weg.’

Chantal probeerde zich een beeld van de situatie te vormen. Een overhaast vertrek, een plotselinge reis. Wat zou ze in zo’n geval zelf meenemen? Papieren, geld, telefoon, laptop.

‘Had Ella een computer?’

‘Dat weet ik niet.’ Ze wisselde een blik met haar man. ‘In elk geval stond er geen computer in de woning.’

‘En huisdieren?’

‘O ja, de kat,’ reageerde mevrouw Drukker alsof het haar weer te binnen schoot. ‘De kat en de kattenmand waren ook weg.’

Chantal herinnerde zich dat Ella altijd een kat had willen hebben, maar dat haar moeder dat verbood. Katten waren stofnesten en onhygiënisch en kwamen het huis aan de Rue Étoiles niet in.

‘Had ze een auto?’ vroeg Chantal.

‘Nee.’ Meneer Drukker schudde even zijn hoofd. ‘Ella was een fel tegenstandster van autobezit. Ze zei dat als iedereen in Parijs het openbaar vervoer zou nemen, het leven in de stad heel wat aangenamer zou zijn. Ze was erg met het milieu bezig. Vooral de laatste jaren.’ Hij trok een gezicht alsof hij Ella’s mening niet deelde, of op z’n minst nogal overdreven vond. ‘Ze nam altijd de racefiets. Ook naar haar werk.’

‘En in de woning lag geen brief?’

Mevrouw Drukker keek Chantal niet-begrijpend aan. ‘Wat voor brief?’

‘Een afscheidsbrief, een nieuw adres.’

‘Niets.’ De vrouw keek alsof ze ieder moment weer kon gaan huilen.

‘Waar werkte Ella trouwens?’ vroeg Chantal snel.

‘Bij BNP Paribas,’ antwoordde meneer Drukker. ‘Ze heeft altijd bij de bank gewerkt. Als administratief medewerkster.’ Het klonk alsof hij niet bijster trots op de carrière van zijn dochter was. ‘Eerst in Fontenay-aux-Roses, daarna in Montigny-le-Bretonneux.’

‘Was iemand van haar werk op de hoogte van Ella’s eh...’ Chantal twijfelde hoe ze de situatie moest noemen. ‘... plotselinge vertrek?’

‘Niemand.’ Hij kuchte even. ‘Toen ze de twintigste november niet op haar werk verscheen, kwam dat voor iedereen als een volslagen verrassing. Voor haar chef, voor haar collega’s, voor iedereen.’

Er viel opnieuw een stilte. De hangklok leek nog trager te tikken. Mevrouw Drukker had haar zakdoekje weer tevoorschijn gehaald en wreef haar ogen droog.

Chantal nam een slokje van haar inmiddels lauwe thee en wierp een blik op de achtertuin. Op het terras stonden twee hardhouten tuinstoelen en een hardhouten tuintafel. Waar vroeger gazon was geweest, lag nu een kiezelveld. Geen borders, geen planten, geen boompjes. In de hoek van het terras stonden een paar potten waarin voornamelijk onkruid groeide.

‘Was Ella misschien eh...?’ Ze wilde het woord depressief ten koste van alles vermijden. ‘Maakte ze zich ergens zorgen om of had ze problemen op haar werk?’

‘Ella was altijd opgewekt en vol goede moed,’ antwoordde mevrouw Drukker, het zakdoekje in haar hand persend. ‘Je weet toch hoe ze was?’

Chantal knikte. Ella was niet de allervrolijkste, maar somber was ze ook niet. Eerder verlegen en zelfs een beetje bang om contact te leggen met anderen. Het liefst was ze alleen. Lezen en muziek luisteren. En schrijven. Ze schreef korte verhalen en gedichten die ze niemand liet lezen, behalve Chantal. Jij bent mijn beste vriendin, zei ze altijd. Dat ze geen andere vrienden of vriendinnen had, leek haar niet te deren.

‘Had ze een partner?’ vroeg Chantal.

‘Ella woonde alleen,’ antwoordde meneer Drukker nog voor zijn vrouw kon reageren.

‘En vrienden, vriendinnen?’

‘Ella was bevriend met twee collega’s,’ antwoordde mevrouw Drukker. ‘We hebben ze weleens ontmoet. Twee heel sympathieke vrouwen. Nietwaar, Reginald?’ Ze keek naar haar man die bevestigend knikte. ‘We hebben hun namen doorgegeven aan een rechercheur,’ ging ze verder, ‘en we hebben de vrouwen natuurlijk ook zelf gesproken, maar die waren al net zo verrast als wij en hadden geen idee waar Ella zou kunnen zijn.’

‘Dus de politie heeft wel een onderzoek ingesteld?’

‘Uiteindelijk wel.’ Meneer Drukker schraapte weer zijn keel. ‘Maar pas nadat Ella al een week weg was. Veel te laat natuurlijk. De technische recherche heeft de flat onderzocht. Hun conclusie luidde dat er geen aanleiding bestond om uit te gaan van een misdrijf. Ella was verdwenen, zoals blijktbaar in Frankrijk iedere dag meer dan honderd mensen verdwijnen.’

‘De rechercheur zei dat we ons geen zorgen moesten maken,’ voegde zijn vrouw eraan toe. ‘De meeste vermisten komen vanzelf weer boven water, zei hij. Slechts een klein gedeelte...’ De onderlip van mevrouw Drukker begon weer te trillen.

‘Toen de politie de woning had vrijgegeven,’ nam meneer Drukker het snel over, ‘hebben we nog geprobeerd om die langer aan te houden. Maar de flat bleek al vergeven te zijn aan nieuwe huurders. Het enige wat we konden doen was Ella’s bezittingen op te slaan. De meubels, de koelkast en wasmachine bij Shurgard. Haar persoonlijke spullen, zoals de rest van haar boeken en kleren, boven...’ Zijn wijsvinger wees omhoog. ‘... op haar kamer. In elk geval beschouwde de politie het onderzoek als beëindigd. Zeker toen de eerste kaart kwam.’

‘Wat voor kaart?’ vroeg Chantal.

‘Een prentbriefkaart.’ Hij kwam moeizaam uit zijn fauteuil, liep naar de kast en keerde terug met een pak kaarten die met een rood lint waren bijeengebonden. ‘Dit zijn de prentbriefkaarten die ze gestuurd heeft.’

Chantal pakte het stapeltje aan. Op de bovenste kaart stond een afbeelding van een boeket nogal kitscherig geschilderde rode rozen.

‘Mag ik?’ vroeg ze.

Meneer Drukker knikte. ‘Ze liggen op volgorde.’

Ze maakte het lint los, nam de bovenste kaart van het stapeltje en draaide die om.

*Van harte proficiat moeder met je verjaardag. Maak er een mooie dag van. Met mij gaat alles goed.
Lieve groetjes voor jullie beiden,
Ella*

De kaart was geadresseerd aan mevrouw Drukker. Chantal bracht de kaart dichterbij haar ogen om het poststempel te kunnen lezen. Sosúa. Ze had geen idee waar Sosúa lag. De kaart was gepost op 12 december 2010, ruim drie weken na Ella’s verdwijning. Ze legde de kaart naast haar op de bank en bestudeerde de afbeelding van de volgende kaart. Witte lelies. Ook weer geschilderd. Niet door een groot kunstenaar, maar technisch wel zo knap dat je het gevoel had dat je de blaadjes bijna kon aanraken. *Fijne*

feestdagen, stond er op de achterkant van de kaart. *Lieve groetjes, Ella*. De kaart was gericht aan zowel meneer als mevrouw Drukker en verstuurd op 22 december 2010. Fijne feestdagen. Echt hartelijk was anders, maar Ella's verhouding met haar ouders was nooit echt hartelijk geweest. En dat lag niet aan Ella.

Chantal probeerde het poststempel te ontcijferen. Opnieuw Sosúa.

'Sosúa ligt in de Dominicaanse Republiek,' merkte meneer Drukker op alsof hij de vraag voelde aankomen.

Ze knikte, ondertussen diep gravend in haar geheugen of Ella het ooit over dat land had gehad. 'Had Ella een speciale band met de Dominicaanse Republiek?'

'Nee.' Hij schudde weer even zijn hoofd. 'Niet dat ik weet.' Meneer Drukker keek zijn vrouw aan die ook haar hoofd schudde.

Chantal focuste zich weer op het handschrift. Ella schreef haar korte verhalen en gedichten met de pen in cahiers met gemarmerde kaften en gekleurde linnen bandjes die naast elkaar in haar boekenkast stonden. Ooit zou ze een bekende schrijver worden. Dat was haar droom – later, als ze écht kon schrijven – maar ze las genoeg romans en gedichten om te weten hoeveel ze nog moest leren. Was dit Ella's handschrift? Handschriften, net als mensen, kunnen veranderen. Chantal hield de kaart dichterbij en bestudeerde de korte, felle halen en de slordige, niet afgemaakte lusjes. Het herinnerde haar aan die keer dat ze Ella had zien schrijven. Gehaast, het puntje van de tong tussen de lippen, alsof de duivel haar op de hielen zat.

'Het is Ella's handschrift,' zei meneer Drukker op een toon die geen tegenstand duldde. 'We hebben nog een kaart die ze vóór haar verdwijning heeft gestuurd.'

Hij liep weer naar de kast en gaf Chantal een Ansichtkaart. Op de foto was een kade te zien met rood-witte vissersboten en mooie, statige huizen. Daarboven prijkte een strakblauwe lucht waarin met vrolijke letters *Groeten uit Deauville* stond.

Chantal draaide de kaart om en probeerde het poststempel te ontcijferen. Deauville, 27 mei 2010. Zes maanden later had Ella de huur van haar flat opgezegd en was ze vertrokken. De kaart was geadresseerd aan monsieur en madame Drukker. Op de linkerhelft van de kaart stonden een paar haastig gekrabbelde woorden. *Lekker uitwaaien aan zee*. En: *lieve groeten*,

Ella. Chantal vergeleek het handschrift met dat van de andere kaarten. Het was hetzelfde handschrift.

‘Hoeveel prentbriefkaarten heeft Ella gestuurd?’ vroeg ze.

‘Vijftig,’ antwoordde meneer Drukker. ‘Met Kerstmis en Pasen en met onze naamdagen en verjaardagen. Ieder jaar zes kaarten.’

‘En altijd met afbeeldingen van bloemen,’ voegde zijn vrouw er, vechtend tegen haar tranen, aan toe. ‘Omdat ze weet hoeveel ik van bloemen houd.’

‘Ik begrijp het,’ zei Chantal.

Eerlijk gezegd begreep ze er niets van. Als mevrouw Drukker zo van bloemen hield, waarom stond er dan niks in de tuin? Of had ze soms een allergie?

‘Zijn alle kaarten vanuit de Dominicaanse Republiek gestuurd?’

‘Alleen de eerste twee,’ antwoordde hij. ‘Daarna kwamen kaarten uit Guadeloupe en de Franse Antillen en daarna vooral uit Frankrijk.’

‘Maar ook uit andere landen,’ zei mevrouw Drukker.

‘Ja,’ reageerde hij een beetje verstoord. ‘Ella heeft kennelijk een hoop gereisd.’

‘Heeft u de kaarten laten zien aan de politie?’ vroeg Chantal.

‘Natuurlijk.’

‘En wat zeiden die?’

‘Dat de kaarten geen bewijs waren dat Ella het slachtoffer van een misdrijf was,’ antwoordde hij verontwaardigd. ‘Elle leefde en reisde. Blijkbaar had ze besloten om haar leven om te gooien en wilde ze niet dat iemand haar van dat plan zou afhouden. Daarom was ze vertrokken zonder ons of iemand anders in te lichten. Kennelijk wilde ze geen contact met ons. Ze was een volwassen vrouw, zei de rechercheur die de leiding had over het onderzoek, en ze had het volste recht zo te handelen. Er bestond geen aanleiding om te veronderstellen dat iemand haar tegen haar wil vasthield. Wat de politie betrof kon het dossier worden gesloten. Einde onderzoek. Onze zoon, Robert...’

‘Chantal kent Robert,’ onderbrak mevrouw Drukker haar man, waarop ze zich tot Chantal wendde. ‘Nietwaar?’

Chantal knikte. Robert was vier jaar ouder dan Ella. Toen de Drukkers naar Frankrijk waren geëmigreerd was Robert twintig. Van de bezoeken aan de Rue Étoiles herinnerde Chantal zich een slungelachtige, bleke jongen die meestal op zijn kamer zat en harde rockmuziek draaide.

‘Robert heeft geprobeerd Ella te vinden,’ maakte meneer Drukker zijn verhaal af. ‘Er schijnen websites te bestaan waarop je vermiste personen kunt melden. Hij is nogal handig met computers, veel handiger dan ik, maar het is Robert niet gelukt om haar te vinden.’

‘Ella’s verdwijning is niet alleen onbegrijpelijk maar vooral beangstigend,’ zei mevrouw Drukker, vechtend tegen haar tranen. ‘Voor ons, als ouders. De onzekerheid of je kind nog leeft.’ Ze moest even slikken. ‘We hebben overwogen een privédetective in te schakelen.’

‘Waarom heeft u dat niet gedaan, mevrouw?’

Ze keek naar haar man alsof ze toestemming zocht om te antwoorden. ‘We wilden Ella niet dwingen om haar verblijfplaats bekend te maken,’ klonk het zachtjes. ‘We wilden...’ Haar handen trilden. Ze kneep haar ogen dicht, niet in staat om verder te spreken.

‘Gelukkig bleven de kaarten maar komen,’ nam meneer Drukker het weer snel van haar over. ‘Iedere feestdag een teken van leven waar we ons aan vastklampten. Zo ging het door, jaar na jaar, tot eh...’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Tot de afgelopen kerst. Sindsdien hebben we geen kaart meer ontvangen.’

‘Wanneer zou de volgende feestdag zijn?’ vroeg Chantal.

‘Op 3 maart, de naamdag van mijn vrouw.’ Hij wierp een blik naar zijn vrouw die weer zachtjes snikte. ‘In onze familie tellen naamdagen zwaarder dan verjaardagen.’

‘Ik wist meteen dat er iets niet klopte.’ Mevrouw Drukker keek Chantal wanhopig aan. ‘Zeker toen er met Pasen ook geen kaart kwam...’ Ze kneep haar ogen dicht, niet in staat verder te praten.

‘Heeft u opnieuw contact opgenomen met de politie?’ Chantal had zich tot meneer Drukker gewend.

‘Natuurlijk,’ reageerde hij geïrriteerd. ‘Maar de politie zei dat we ons geen zorgen moesten maken. Ella was de naamdag van haar moeder vergeten, of misschien was de kaart niet aangekomen. En dat er met Pasen ook geen kaart kwam, had ook niets te betekenen. In elk geval was het geen reden om een onderzoek in te stellen.’

‘Het klopt niet, Chantal.’ Mevrouw Drukker trilde over haar hele lichaam. ‘Ik weet niet waarom Ella is vertrokken, maar ik weet wel dat ze een goede dochter is die van ons houdt en kaarten stuurt om ons te laten

weten dat we ons geen zorgen moeten maken. Maar nu...'

De tranen stroomden haar over de wangen. Chantal sloeg nogmaals een arm om haar heen, maar toen de vrouw nog heviger begon te trillen, trok ze die weer terug.

'Waarom heeft u mij gevraagd om te komen?'

Ze had zich opnieuw tot meneer Drukker gewend.

'Om haar te zoeken.'

'Ik?'

'Op je website heb ik gelezen hoeveel ingewikkelde zaken je hebt uitgezocht.'

'Volgens mij heeft u een privédetective nodig,' zei ze, terwijl ze het plotseiling ontzettend benauwd kreeg. 'Of u moet nog een keer met de politie praten en ze ervan overtuigen dat ze hun onderzoek moeten heropenen.'

'De politie doet niets. En een privédetective...' Hij begon weer door zijn haar te wrijven.

'We willen geen privédetective,' nam mevrouw Drukker het over. 'We willen jou.' Ze keek Chantal indringend aan. 'Jij was haar beste vriendin.'

'Uiteraard zullen we je betalen,' haastte meneer Drukker zich te zeggen. 'Zeg maar wat je honorarium is.'

'Daar gaat het niet om. Ik eh...'

'Jij bent Ella's beste vriendin.' Mevrouw Drukker pakte Chantals handen stevig vast.

Wás, dacht Chantal. Ze betwijfelde of ze echt zulke dikke vriendinnen waren geweest.

'Ze is je altijd blijven volgen,' vervolgde Ella's moeder. 'En ze was zo trots wanneer je weer eens op de radio te horen was.'

Chantal forceerde een glimlach. Na de School voor Journalistiek was ze voor de radio gaan werken. Eerst in Parijs, bij France Inter, daarna in de Limousin, bij RLP. Waarschijnlijk had Ella haar op France Inter gehoord.

'Als iemand haar kan vinden, ben jij het,' zei mevrouw Drukker, terwijl ze nog harder in Chantals handen kneep. 'Ella zit in de problemen. Dat voel ik, als moeder.' Door haar tranen keek ze Chantal smekend aan. 'Je hoeft het niet voor ons te doen. Doe het voor Ella. Toe, alsjeblieft.'

Vanuit de huurauto kan hij de ingang van het huis goed in de gaten houden. In de asbak smeult een sigaret – de zoveelste. Op de passagiersstoel ligt de foto die hij van internet heeft geplukt. Een jonge vrouw met kort blond haar en bruine ogen die zelfverzekerd in de camera kijken. Een aantrekkelijke vrouw. Onder andere omstandigheden... Hij hoort zichzelf snuiven, iets wat hij wel vaker doet wanneer zijn fantasie met hem op de loop gaat. Niet doen. Concentreren. Gespannen tuurt hij naar de overkant. De vrouw is al bijna twee uur in het huis. Is dat goed of juist niet? De onzekerheid maakt hem gek. En woedend. Straks is hij alles kwijt wat hij met veel moeite heeft opgebouwd. Het zal toch niet gebeuren? Zijn linkerhand balt zich samen. De nagels snijden in zijn handpalm.

Hij drukt de sigaret uit. Wanneer hij een nieuwe sigaret uit het pakje wil halen, ziet hij de deur openzwaaien. Daar komt ze. Voor de zekerheid werpt hij nog een blik op de foto. Ze is het. Met een plastic tasje loopt ze de straat uit richting de Boulevard Joseph Bara.

Het was alsof er een zware deken om haar heen hing. Het gevoel van beklemming liet Chantal niet los. Het bruine streepjesbehang, de Caravaggio-reproductie boven de eettafel, het koperen kruis, de hangklok, de geur van boenwas en bleekmiddel. De sombere gezichten van Ella's ouders maakten het niet beter. Chantal had de twee nooit bijzonder sympathiek gevonden, maar nu had ze met hen te doen, vooral met mevrouw Drukker.

Ze versnelde haar pas. Ze wilde de wind in haar haren voelen, de zon op haar huid, haar longen vol frisse lucht zuigen, alles om even niet aan de Drukkers te hoeven denken. Maar het beeld stond op haar netvlies gebrand. De smekende blik van de moeder, de tranen.

Doe het voor Ella.

Chantal had geantwoord dat ze erover zou nadenken. Maar ik beloof niets, had ze er onmiddellijk aan toegevoegd. Mevrouw Drukker had niet geluisterd – of niet willen luisteren – en de stapel prentbriefkaarten in een plastic tasje gestopt en dat aan haar gegeven.

Wil je er alvast naar kijken?

Chantal had het tasje geaccepteerd, moeten accepteren. Op weg naar de

hal, toen haar man even niet keek, had mevrouw Drukker haar ook nog een envelop in handen gedrukt en haar gebaard dat ze niets moest zeggen. Chantal had de envelop in de binnenzak van haar jasje gestopt. Bij de voordeur had ze nog getwijfeld of ze zou vragen waarom hun zoon niet bij het gesprek aanwezig was geweest. Maar in plaats daarvan had ze afscheid genomen van de ouders, daarbij nogmaals benadrukkend dat ze over het verzoek zou nadenken en niets beloofde.

Geweldig.

Echt iets om trots op te zijn.

Op de hoek van de straat maakte Chantal het kettingslot van de Piaggio los, legde het slot en het plastic tasje in de bagageruimte en trok de envelop uit de binnenzak van haar jasje. In de envelop zat een opgevouwen velletje en iets wat op karton leek. Het opgevouwen velletje was een in ouderwets handschrift volgeschreven A4'tje. In een ultieme poging haar over de streep te trekken had mevrouw Drukker alle belangrijke informatie over haar dochter bij elkaar gezet. Data, adressen, namen en telefoonnummers van mensen die Ella goed hadden gekend met – helemaal onderaan – het telefoonnummer van Robert, Ella's stiefbroer.

Chantal stopte het papier terug in de envelop en haalde het stukje karton eruit. Het was een foto van Ella. Een recente foto, vermoedde Chantal. Ella had korter haar dan op school. Het stond haar goed. Pittiger. Om de mond speelde een zweem van een glimlach, alsof ze aan iets prettigs dacht, maar uit de blik waarmee ze in de camera keek kon Chantal niets opmaken. Was Ella gelukkig? Had ze in haar leven bereikt waar ze van droomde? Chantal schoof de foto terug in de envelop, stopte die in het tasje bij de prentbriefkaarten en sloot de bagageklep.

Jij bent Ella's beste vriendin.

Het schuldgevoel dat ze Ella na het eindexamen als een baksteen had laten vallen bleef knagen. Maar was dat gevoel terecht? Na het eindexamen waren alle klasgenoten het nest uit gevlogen. De een wat verder dan de ander. Met hoeveel van haar klasgenoten had ze nog contact, écht contact?

Ze klom op het zadel, stak het sleuteltje in het contactslot en startte. Terwijl het verkeer langs haar raasde, wierp ze een blik op de bushalte waar Ella meer dan twintig jaar geleden was ingestapt.

Een donkere maandagochtend in januari. Het had die nacht gesneeuwd.

Op de daken van de huizen, de trottoirs en de geparkeerde auto's lag een dun laagje poedersuiker te glinsteren in het licht van de straatlantaarns. De sneeuw op straat was al weggereden door het verkeer. Wat overbleef was een hoop smurrie. Omdat de verwarming het weer eens had begeven, was het in de schoolbus stervenskoud. Een paar leerlingen doodden de tijd door ademwolkjes tegen het raam te blazen en daar vervolgens met hun vinger in te schrijven. Vieze woorden, of namen van leraren of leerlingen. Af en toe ging er gejoel op. Andere leerlingen hadden hun walkman op. Uit de oordopjes van Jacqueline Durand, die twee rijen voor haar zat, sijpelde het super-irritante 'Dur dur d'être bébé' van Jordy.

Dur, dur, d'être bébé
Je m'appelle Jordy
J'ai quatre ans et je suis petit
Dur, dur, d'être bébé

Chantal deed haar best de muziek te negeren. Dat mensen naar zulke stupide liedjes luisterden kon haar razend maken. Alsof er geen betere muziek bestond. Het irriteerde haar dat ze vanochtend vergeten was om de batterijen van haar walkman te verwisselen. In plaats van een beetje dom door het raam te staren, kon ze een boek uit haar schooltas pakken en iets lezen. Maar ze wist dat ze dan onmiddellijk misselijk zou worden, kotsmisselijk, en ze was niet van plan zich ten overstaan van haar schoolgenoten belachelijk te maken door naar voren te rennen en de chauffeur te vragen of ze er 'even uit' mocht. Dus keek ze vanaf haar vaste plek, in het midden op de achterste bank, haar lange benen uitgestrekt in het gangpad, strak voor zich uit.

Naast haar zaten haar vaste medepassagiers. Rechts de door jeugdpuistjes geteisterde Noëlla, gebogen over haar lesboek Latijn. Links, over twee volle zitplaatsen, Bruno. Aan de smakgeluiden te oordelen was hij zich weer eens aan het volproppen. Bruno was drie jaar ouder dan zijn klasgenoten en woog minstens honderd kilo. Omdat zijn ouders het verdomden om hun zoon van school af te halen, deed hij dit jaar voor de derde maal dezelfde klas.

Op de achterbank van de schoolbus zaten de 'losers'. Wie hier zat, kon niet dieper zinken. Chantal vond het best, zolang Remy en Claude en de

andere pestkoppen haar met rust lieten. De afgelopen maanden had niemand haar durven lastig te vallen. Misschien waren de jongens bang om een klap te krijgen of hadden ze ontzag voor een meisje van één meter tachtig of hielden ze zich gedeisd omdat ze wisten dat ze haar toch niet op de kast konden jagen. Daar was ze te *cool* voor. Frigide, zeiden sommigen. Anderen beweerden dat ze lesbisch was. Het kon haar niet schelen. Ze had weinig op met haar leeftijdgenoten en hun puberale gedrag. Liever ging ze om met jongens uit het eindexamenjaar – met sommige jongens althans – of met bepaalde docenten. Monsieur Blanc bijvoorbeeld, de nieuwe geschiedenisleraar. Wanneer hij vertelde over politiek en de wereld en hoe de rijken er steeds weer in slaagden om de kloof met de armen nog groter te maken, hing ze aan zijn lippen. Als enige in de klas. De rest interesseerde het geen barst, waardoor de lessen van monsieur Blanc meestal uitmondten in één grote chaos en er een docent uit een belendend lokaal langs moest komen om te vragen of het niet ‘wat rustiger’ kon.

Met een half oog volgde ze de route die de chauffeur reed om de nieuwe leerling op te halen. Door Palaiseau, over de Boulevard de Lozère. Een week geleden was de rector naar de klas gekomen om hen te informeren over hun nieuwe klasgenoot. Haar naam was Ella Drukker, ze was zestien jaar en kwam uit de Verenigde Staten. Ella’s moeder was Française, haar vader Amerikaans staatsburger. Een jaar geleden was de familie naar Frankrijk verhuisd, naar de Indre, maar sinds kort woonden ze in Palaiseau. De rector rekende erop dat de klas Ella met open armen zou ontvangen en iedereen de gelegenheid te baat zou nemen om zo veel mogelijk met het nieuwe meisje te praten om zodoende zijn of haar Engels op te krikken. Chantal was geïntrigeerd door de achternaam. Drukker. Het klonk niet echt Amerikaans – als er al zoiets als Amerikaanse namen bestonden – eerder Duits of Nederlands. Waarschijnlijk waren de Drukkers Europese emigranten die ooit met de boot naar Amerika waren vertrokken. En nu kwam er een familie terug naar Europa. *So what?*

De schoolbus sloeg een donkere straat in en remde langzaam af. Nieuwsgierig draaiden alle hoofden naar de ingang. Alleen Chantal bleef strak voor zich uit kijken. Met een sissend geluid ging het portier open, waarna automatisch de plafondverlichting voor in de bus aansprong. Zodra het meisje instapte, brak de hel los. Remy en Claude, die vlak achter de chauffeur zaten

– de een links, de ander rechts van het gangpad, om zo veel mogelijk leerlingen die instapten een stomp te kunnen verkopen – begonnen te fluiten zoals bouwvakkers op een steiger fluiten. Nadat de twee de rest van de bus hadden opgehitst om mee te doen, zwol het geluid aan tot één langgerekte snerpende fluittoon die door merg en been ging.

Verschrikt keek het meisje de bus in, als het konijn voor de slang, niet in staat een voet te verzetten. Gelukkig was de chauffeur zo aardig om nog niet op te trekken, anders zou ze onherroepelijk in het gangpad op haar gezicht zijn gevallen. Remy en Claude waren inmiddels van fluiten op joelen overgestapt en wezen spottend op haar kleren. De kleren van het meisje waren inderdaad opmerkelijk. Een duffelse jas met een hoog opgestoken kraag, een wollen rok die net ophield boven de knieën – blote knieën – daaronder grijze wollen kuitsokken in ouderwetse, lage zwarte schoenen waar geen normaal mens op liep, behalve nonnen of mensen die iets aan hun voeten hadden. Het meisje had een bol gezicht met appelwangen die steeds roder werden, een kleine neus die een beetje opstond en lang haar dat ze in een vlecht droeg. Verder was ze behoorlijk klein voor iemand van zestien. Korte beentjes in vergelijking met een behoorlijk zwaar bovenlijf.

Terwijl haar blik alle kanten uit schoot, klemde ze zich met beide handen vast aan een oude leren schooltas, alsof ze bang was dat iemand die van haar zou kunnen afpakken. De buschauffeur draaide zich om en vroeg haar iets. Waarschijnlijk of ze wilde gaan zitten, zodat hij eindelijk kon optrekken. Maar ze durfde niet. Sterker nog: ze was nog steeds niet in staat om een stap te verzetten. Ondertussen trok Claude aan haar vlecht en had Remy onder het uitslaan van allerlei scabreuze kreten een hand om haar blote been geslagen.

Chantal kon zich niet langer inhouden, sprong op, rende naar voren en gaf Claude en Remy een enorme klets. Daarna nam ze het meisje bij de hand, trok haar door het gangpad en duwde haar op de achterbank, naast Noëlla. Nadat Chantal weer zat, trok de bus op en ebde het gejoel en gefluit langzaam weg.

‘Als iemand je nog een keer lastigvalt, kom je maar naar mij toe,’ zei Chantal. ‘Of beter nog: blijf voorlopig maar een beetje bij mij in de buurt.’

Het meisje knikte. Toen ze daarna glimlachte, zag Chantal een glimp van een beugel.

‘Ik heet trouwens Chantal.’ Ze stak haar hand uit die de nieuwe leerling dankbaar accepteerde.

‘Ik heet eh...’ Het meisje haalde diep adem. ‘E-e-ella,’ klonk het vervolgens zwaar stotterend.

Een zacht zoemend geluid. De camera boven mijn hoofd draait. Ik hoor het, maar ik vertik het om op te kijken. Geen oogcontact. De lamp aan het plafond heeft hij helemaal opengedraaid. Het felle, koude licht maakt het hol nog lelijker. Ik stel me voor hoe hij voor de computer zit en me zoekt, bang dat ik mezelf iets aandoe. Alsof ik daar de energie voor heb. Door de rotzooi die hij in het eten stopt lig ik het grootste deel van de dag te suffen of te slapen.

Het zoemen stopt. De camera heeft me gevonden. Zittend aan tafel, mijn rug naar de lens, zodat hij geen woord kan lezen van wat ik in mijn schrift schrijf. Alles wat in me opkomt, vertrouw ik aan het papier toe. Schrijven is mijn redding. Anders was ik allang gillend gek worden. De woorden zijn van mij. Van mij alleen.

Hij dimt het licht. Gelukkig. Ik haat het om in de schijnwerpers te zitten.

In gedachten hoor ik hem praten met dat verrukkelijke accent waardoor het lijkt alsof de zon altijd schijnt. Geduld, mia topina. Straks ziet de wereld er een stukje beter uit. Straks laat ik je vrij. Geduld.

Hoelang nog?

Hoelang zit ik hier al?

Weken, maanden?

Ik haat hem. Zijn koppigheid en arrogantie dat hij bepaalt wat goed is en wat niet. En ik haat mezelf, omdat ik hem niet op andere gedachten kan brengen. Tot die tijd houdt hij mij gevangen in een hol waar geen daglicht naar binnen dringt.

Hij zegt dat hij geen keus heeft.

Gelul.

Er is altijd een keus.

Ik klap het schriftje dicht, sta op en begin te lopen. Dertig passen in de lengte,

veertien passen in de breedte. Een betonnen vloer. Een bed, een tafel, een stoel, een bank, een koelkast, een chemisch toilet, een koudwaterkraan, een kast, een bureaulamp en een schemerlamp die ik – in tegenstelling tot de lamp aan het plafond – zelf kan bedienen, een radio/cd-speler waarvan de radio het niet doet. Geen telefoon, geen internet. Ik heb geen flauw idee wat er buiten gebeurt. De enige die ik zie, is zijn hulpje die me één keer per dag het eten komt brengen. Vergiftigd eten.

Ik haat zijn hulpje en ik haat hem.

Ik ga weer zitten en klap het schriftje open. Waar moet ik beginnen? Hoe we elkaar hebben ontmoet? Ik zie hem voor me. Zijn mooie ogen, zijn donkere haren, zijn vierkante kin, zijn sterke handen, zijn prachtige stoere lijf. Ik herinner me hoe hij zijn lippen op de mijne drukt terwijl hij mijn borsten vasthoudt. Grote, stevige borsten. Daar houdt hij van.

Ik mis hem.

Ik schrijf het op, om hem niet te vergeten. De kroniek van een gestoorde liefde.

Hoelang moet ik nog wachten voor we weer samen zijn? Ieder normaal mens zou allang gek zijn geworden. Hij zegt dat ik gek ben. Net zo gek als hij. Daarom horen we bij elkaar, omdat de goden zo hebben beschikt.

De goden zijn gek.

Ik schrijf het op, zoals ik alles wat in me opkomt opschrijf. Mijn hele leven, hoe we elkaar hebben ontmoet en hoe het daarna volledig uit de hand is gelopen.